UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate Iesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 1. Ortus & educatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

Visual Library

VITÆ P. IOANNIS FRANCISCI REGIS

PARS PRIMA.

§. I. *Ortus, & educatio.*

ETsi Virtus vel è tugurio ipsa per se nitet, neque minus venerationis habet apud sapientes, in homine rusticano, quã in Principe; divina tamen Providentia eidem Virtuti adjungit sæpenumerò claritudinem natalium, dum eâdem ad multorum utilitatem uti constituit, quòd nobiles vulgo & suspiciuntur magis, & eas dotes habent à natura, quæ sint ad res arduas sublimesque gerendas maximè idoneæ. Talis fuit Vita Patris *Francisci Regis*, quam scribimus: ejus enim pater ortum duxit ex gente *Desplasia*, perillustri utique pridem apud Ruthenos, per filium unum ex natu minoribus. Mater *Magdalena Arsia* patrem habuit *Seguræ* dynasten, virum strenuum,

&

& nobilitatis omnibus numeris absolutæ. Quamlibet autem illustres majores extiterint præstantium conjugum, longè tamen illustrius ad seculorum omnium memoriam iisdem fuit, filium edidisse talem, ut ejus Virtus exactissima, in vivo & in demortuo origo rerum complurium admirabilium fuerit.

Natus est in castello *Fontis-operti*, quod vocant, leucas aliquot Narbone dissito, pridie Calend. Februar. anni à partu Virginis nonagesimi septimi suprà millesimum quingentesimum, quæ dies in feriam sextam eo anno incidit: postmodum per Baptismum ibidem regeneratus, susceptoribus nobilibus *Francisco Bretensi Taurino*, Barone Pechairiensi, & *Clara Abania*. Et quasi jam tum nefarii dæmones seu ex præclara indole infantuli; seu, ut sagaces sunt, præsagiis aliis præsensissent Virtutem illam sibi quondam exitiosam fore, eum è vivis tollere conati sunt. Eam in rem sagas adhibuere: extractoque è cunis per noctem, nutrice dormiente, perinde utique abusi fuissent in Avernalibus illis suis conventibus, atquè aliis abutuntur sæpenumerò, nisi

nisi ad ejus conservationem Angeli sancti tanquam excubias egissent. Constat certè nutricem aliquando, dum circà mediam noctem evigilasset, pusionemque ad lac præbendum quæsitum minimè reperisset, dum in illa trepidatione surrexisset confestim accensa candela, (lucerna enim, quam accensam reliquerat, extincta fuerat à nefariis mulierculis) infantulum sub lecto reperisse planè nudum, at incolumem: nimirum non minùs providentissimus Pater ejus salutem curavit, quàm hostis teterrimus in ejus pernitiem conjuraverat.

Puerilem ad ludicra propensionem vel sensit nunquam, vel cum nutricis lacte valere jussit: nulla re oblectabatur jucundiùs, quàm discendis iis, quæ à Christianis ignorari sine piaculo nequeunt: tamque exactè respondebat curæ parentum, eundem ad timorem Dei, officiaque Christianæ Religionis educandi, ut jam tùm ex tenuibus istis initiis proclive esset conjicere, qualis quantusque futurus olim esset. Sic enim evenit non rarò: qui ad eximiam aliquam integritatem morum, sanctimoniamque à Domino Deo destinantur, iis

inde

inde à prima ætatula affulget nescio quis radius, qui lumen rationis anteeat.

Vix annos natus sex, domesticorum Pædagogorum tàm observans erat, ut si quando iis displicuisset, consolationem acciperet nullam: & vel verbulum asperius, vel supercilii contractio, lacrymas ei uberes cieret. Minæ autem si intentarentur, enimverò hebescebant sensus: ac tametsi à natura minimè timidus erat, tamen tanta erat consternatio in objurgato, verbisve accepto severioribus, ut ad stupiditatem accederet, & scilicet non, ut pueris ferè contingit, ex metu pœnæ, sed ex nimia quadam solicitudine nemini displicendi, multò minùs Moderatoribus. Id cùm mater pueruli observasset sæpiùs, pro ea diligentia qua in ejus educationem incumbebat, perspicuumque esset cuilibet ipsum tàm exiguos progressus facere in literis, ut mater propè eum pro deplorato habens, quod ad eruditionem attineret, moneret sæpius Pædagogum, instituti sui rationem mutaret tandisper, proque severitate quam assiduè adhibebat, usurparet quandoque lenitatem, id ubi factum fuit, mirabilis in

puero

puero mutatio consecuta statim, sic, ut parentum vota in progressibus faciendis quales optabant, penè superaret. Sic enim ferè comparati sunt quicunque sunt animo celsiore: lenitate ducuntur, non metu. Eodemque illo tempore haud obscurè deprehendi cœptum, Dominum Deum in candidam illam mentem insinuare sese: non enim aliunde posse in ætate tàm tenera tot tantarumque Virtutum indicia existere, fugam otii, oblectationumque illarum, quas tàm avidè pueruli oblatas arripiunt, negatas sequuntur; moderationem in sermone, modestiam in gestu quolibet, decorum in factis: ita, quo tempore vix rudia lineamenta Virtutum edere pueri solent, jam tùm Joannes Franciscus Regis *Cor suum* dabat *in similitudinem pictura* (a) eximiæ illius, cujus ad absolutionem deinde pervênit.

Conjecturam inde ducas, quòd cùm quinquêni puello excidisset, unde, nescias, ut matri, quæ ejus manum inter inambulandum tenebat, diceret saltitans, *Ero inter damnatos, mater mea*; mulier egregiè pia tùm

(a) *Ecclesiast. c. 38.*

tùm quidem meliora comprecata filiolo, pòst, adultiori illud ipsum, haud prudenter illa quidem, in memoriam revocasset; ad eam mentionem attonitus Franciscus, penè animi deliquium passus est primùm; mox, tàm uberes fudit lacrymas, ut vix ac ne vix quidem adhiberi consolatio potuerit: qua ex formidine quis non videt, quàm altè defigeret animo jam tum considerationem rerum tàm abstractarum à sensibus, tamque parum familiarium juvenculis? Sed nimirum illi propè usu venit quod de Sancto Malachia Sanctus Bernardus tradidit, & *agebat senem moribus, annis puer.*

§. II. *Adolescentiæ tempus, cursusque studiorum.*

EST id ludibrium ætatis, in eaque vitæ parte tanquam enaviganda tam multæ tamque periculosæ procellæ existunt, ut ad scopulos plerorumque ferè omnium tunc naviculæ allidantur. Quo mirabilior profectò censeri debet Joannis Franciscí ea in ætate integritas, morumque innocentia, in natura propè ignea, in humorum temperatione tali, ut hilarior esset quàm moro-